

LOVOGEVANGELIUM

Utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 6

August 1991

27. årg.

Omvend deg til livet!

«Det er liv i å se på det Golgata kors, ja, just nu er det liv OG FOR DEG.»

Det er det som skjer der på korset. Livet blir skjenket deg ifra himmelen, og døden, *din død*, blir tatt bort ved Ham som henger der i ditt sted, idet din synd der får sin straff, og blir tatt bort i en stedfortreder.

Og dette gjelder helt fram, inntil du har nådd den himmelske strand. Det gjelder den synd for mange år siden, som kanskje dukker ankla-gende frem i bevisstheten, nå og da, og det gjelder den helt ferske som kanskje nettopp nå truer med å dra deg under i motløshet. Sinnet tok *igjen* overhånd. Urene tanker over-rumplet deg, og bragte deg i fall, *igjen*. Morsrollen, farsrollen, det har lyktes så dårlig. Lydigheten mot foreldre, du har bestemt deg så mang en gang, men *alltid* går det galt osv. ja, du vet selv best hvor det særlig svikter for deg.

Jeg må i denne forbindelse bare få nevne dette med ekteskapet. Alle

disse såkalte *samlivsseminar* som etterhvert drives i «kristen regi», hvor man da skal lære å *leve rett* som kristen ektefelle. Men det som det først av alt er behov for i denne sammenheng, er erkjennelsen av at vi er *syndere* blant *syndere*. Dette gjelder jo også i alle sammenhenger, og da blir det store behov og «1. bud», at en strekker seg langt og bærer over med hverandre. Vi er ikke kalt til å leve vårt liv etter spesielle «program», som særlig de nyere religiøse bevegelser elsker å legge inn over sine medlemmer. Det kan vi overlate til verdens mennesker som ikke vet noe annet, og som jo allikevel er *bundet* til å leve i treldom av forskjellig art. Men vi er fri, og det som frigjør oss er nettopp *sannheten!*

Å, mennesket gjør dette med frelsen så vanskelig. Med alle sine tanker, så gjør de hele kristendommen om, til et slikt forvirrende tanke-spinn, både for seg selv og andre, som bare de «skarpeste» og mest

«vellykkede» finner ut av. Det hele blir redusert til å «leve riktig» i forskjellige sammenhenger, og korset klinger bare med, fordi det nå engang står om det, eller i beste fall som en inspirator til økt innsats, men det er ikke lenger *hovedsak*. Alfa og Omega.

Ja, det er i sannhet en fallen skapning. Død i synder og overtredelser (Ef. 2,1), men «dine døde skal bli levende. Mine lik skal oppstå,» vitnes det hos profeten Jesaja 26, 19.

Hvordan Gud oppfylte dette, vitner Paulus om, idet han skriver: «Men Gud gjorde dere levende sammen med Kristus, idet han tilgav oss alle våre overtredelser.» Kol. 2, 13.

Slik har Han som troner i himmelen tilveiebragt livet for deg, der du går bortvendt, fortapt, på vei mot den evige død, hvor intet nådebudskap lenger lyder, ved at han selv tok din synd og din død. Omvend deg og tro evangeliet! Det er for deg dette!

Se, se, se og lev! Lev, ved det du ser! Livet er ikke å finne på selvforbedringens vei, Moses gav dere ikke brødet ifra himmelen (Joh. 6, 32), men i den Guds gjerning du ser der på Golgata kors.

Vi er, som Herren lovte i sitt profetiske ord, gått over ifra *døden* til *livet*, ved vår Herre, Jesus Kristus.

Einar Kristoffersen

De tre riker

Men jeg, nær hadde mine føtter snublet, på lite nær var mine trinn glidd ut. Salme 73, 2.

I vår tid, da det arbeides så mye på å viske ut skillelinjene mellom det som er sant og falskt, er faren for de sanne troende til å gli ut, stor. Derfor vil jeg her forsøke å rette dem en hjelpende hånd.

Bibelen, som Gud har gitt oss, den kan vi sammenlikne med et kart over et stort landskap. Skal vi få oversyn over dette «landskapet» som Bibelen viser oss, da må vi føres

omkring etter Bibelens anvisning og betrakte landet, folket som bor der, og deres liv og skikker.

Undersøker vi dem nøyne gjennom Bibelen, da vil vi finne at verden er delt i tre ulike riker: Denne verdens rike, lovens rike og nådens rike. Disse riker er ulike i språk, styremåte og levevis, så de lever som fremmede og utlendinger overfor hverandre.

Her bør vi merke oss, at i vår tid arbeider mange på å viske lovens rike ut av kartet. Noen sier at loven

er opphevet i Kristus, andre at det finnes bare to riker – verdens rike og Guds rike. Loven er nok opphevet som frelsesveg, da Kristus er kommet som verdens frelser, og likeså seremonialloven som var gitt som et forbillede på Kristus som skulle komme. Men Guds hellige lov står ennå fast og finnes fremdeles i Skriften. Jesus sier selv at han kom ikke for å oppheve loven, men for å oppfylle den. Så de som ikke rekner med at der finnes et lovrike, de står nettopp i fare for å rekne det for Guds rike og ende der, og de vil alle bli bedratt. Som fariseeren i templet vil de rekne bare med seg selv, eller det verk Gud har gjort i og gjennom dem ved sitt ord, og det

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp., navn og adr.

Bladet blir holdt oppe av frivillige gaver.

Eksp.: Einar Kristoffersen, Eklundbk. 11
3770 Kragerø, tlf. 03-99 08 45

Alt som har med bladets eksp. å gjøre, såsom tinging, oppsigelse og adresseforandring blir sendt dit.

Gaver til bladet kan sendes kass. M. Frafjord
Postgiro 5 68 21 33.

Red. Einar Kristoffersen, Eklundbk. 11
3770 Kragerø,
tlf. 03-99 08 45

Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Form. Karl B. Bø,

Vistnesvn. 13, 4070 Randaberg. Tlf. 04-41 87 46
Kass. Margrete Frafjord,
Boks 89, 5582 Ølensvåg
Postgiro 5 68 21 33. Bankgiro 3204.10.10222

kaller Bibelen for egenrettferdighet – som er under forbannelsen.

Så vil et spørsmål melde seg for oss: Hva for et av disse tre riker hører du hjemme i?

Hvorledes kan vi finne ut hvor vi hører hjemme? Når vi møter en som er fremmed og undres på hvor han er fra, da finner vi det ut av dialekten eller språket han taler, for hver landsdel har sin dialekt og hvert land sitt eget språk. Slik er det også i Åndens rike. Disse tre riker har hver sin Ånd, og forstår og taler hvert sitt språk. I verdens rike er det verden – eller tiden sin ånd som styrer, og i lovens rike er det lovens ånd som hersker, mens det i nådens rike er den Hellige Ånd – barnekårets ånd. Derfor står det skrevet: Prøv åndene, om de er av Gud. Her har Gud gitt oss noen som har fått gave til å prøve åndene.

En har sagt: Si meg hvem du omgås, og jeg skal si deg hvem du er. Du er ikke lenge sammen med et menneske før du finner ut om han hører hjemme i verdens rike, for han har verdens ånd og sinn og taler verdens språk. Da er det verre å kjenne dem som lever og bor i lovens rike, i alle fall for noen av dem. Særlig de som arbeider intenst i Guds rike, både ved forkynnelse av Guds ord og i arbeid for misjons sak. De kan og være nidkjære for vekkelse, men som oftest fører vekkelsen bare til omvendelse fra ver-

den og inn i lovens rike. Dette er nok vanskelig å forstå for andre enn dem som har vært i lovriket og er kommet over i nåderiket.

Dialekten som tales i lovriket kjennes på ordene, *vi må*, vi må bekjenne, vi må ville, vi må be, vi må tro, vi må være ydmyke, vi må ta imot, vi må ha samfunn og vi må ofre osv. De som lever der, går rundt personen *jeg* eller *vi* og fester seg helst med det vi må eller burde gjøre eller ikke gjøre, være eller ikke være. Legg merke til hvor ofte ordene *jeg*, *vi* og *må*, kommer igjen i deres tanker, vitnesbyrd og forkynnelse.

I nådens rike lyder en helt annen dialekt. Vi er frelst, vi tror, vi har i Jesus alt som tjener til liv og guds frykt, vi har en stedfortreder ved Guds side, vi har en daglig full syndenes forlatelse i Jesus, i Jesu blod har vi frimodighet. Her er Jesus senteret for alt det vi tror og har. Der synger de av hjertet: «Alt det du treng for himmel og jord er gøynt i det eine ord – Jesus».

Men for dem som lever i dette nådens rike, er faren stor for å bli tilbake til lovriket. Det kan du se ved å lese Galaterbrevet. Det er vel vanskelig for noen hver av oss å tro at forkynnelse av Guds ord kan føre et Guds barn inn under loven igjen, men i Galaterbrevet ser vi at en blandingsforkynnelse av lov og evangelium førte til at de falt ut av

nåden og ble skilt fra Jesus. Og i Korint førte en slik forkynnelse til at de fikk et annet evangelium, en annen Jesus og en annen ånd enn apostelen og Bibelen forkynte, og hjertene deres ble vendt bort fra den enfoldige troskap mot Kristus. 2. Kor. 11, 1-4. Vi ser her hvor sterkt Paulus advarer mot dette, som fører tilbake til lovriket og inn under forbannelsen.

Her vil jeg be leseren om å være våken, for i en tid som vår, da Kanaans-språket blir mer og mer sjeldent å høre, da er faren særlig stor. Guds ord forteller at det skal komme en tid da en reiser fra landsende til landsende uten å høre dette språket.

I 2. Mosebok. 30, 6-8 tales det om at i nåderiket er et alter som kalles for røkofferalteret. At det er et alter der vi møter Gud ved våre bønner, det ser vi av Openb. 5,8: «Og da de tok boken, falt de 24 eldste ned for lammet, hver med sine harper og med gullskåler fulle av røkelse, som er de helliges bønner». La min bønn gjelde som røkelse for ditt åsyn, ber salmisten i Sal. 141, 2. «Og røken av røkelsen steg opp fra engelens hånd, opp for Gud med de helliges bønner». Openb. 8, 4.

Dette alter hadde en lampe som skulle tennes morgen og kveld. Det vil si at dagen skulle begynne med bønn og slutte med bønn, for om morgenens å ruste seg for dagen og

om kvelden for å legge av alt hos Gud. Duften av røkelsen skulle bli i huset hele dagen. Gud tillater at noe av denne duft blir igjen i vårt hus.

Hvordan står det til med oss her?

Skulle du som leser dette, være en av dem som har glidd bort fra dette alter, da er ikke denne hellige duft i ditt hus. Gjør som Asaf, som

lot seg lede av Gud tilbake til det han hadde fallt fra. Denne hellige duft følger alltid en rett beder. Guds barnets kledning dufter alltid av renhet.

For vi er Kristi vellukt for Gud, blant dem som blir frelst, og blant dem som går fortapt. 2. Kor. 2, 15.

Ole Rolfsnes

Dekket i alt – villig til alt

Vi leser i Es. 6,1-10 at Esaias en dag i templet fornemmet Herrens hellige nærvær. Da ropte han: «Ve meg, jeg er fortapt» – slik som enhver synder må rope, og fornemme, når han kjenner seg rykket inn under Guds hellige, gjennomskuende øye. Men i denne fortapte stilling *fikk han se* (merk: han gjorde intet selv) at en av serafene fløy hen til alteret, tok en gloende sten der, og berørte Esaias' lepper, idet han sa: «Se, denne har rørt ved *dine* lepper, *din* misgjerning er tatt bort og din synd er sonet.» – Altså: bare ved å høre om Ordet om det Herren hadde gjort til hans frelse og til hans synders borttagelse, kom han til troens trøst og fulle visshet. Ved berøringen med alteret fikk han visshet om nådestand hos Gud – likesom også vi får denne visshet når den

Hellige Ånd bringer oss i en berøring med Jesu alter, med korset som bar vår stedfortreder. – Og straks etter dette ser vi hvordan kristensinnet springer ut i sin blomst og blir fullt bevisst hos Esaias. Vi leser nemlig, at straks dette var skjedd, berøringen med alterilden, at Herren spør: «Hjem skal jeg sende, og hvem vil gå for oss?» Det var jo et veldig spørsmål, og noen hver kunne jo stusse overfor det, og spørre tilbake: «Ja, hva er det du vil ha gjort, Herre? Hvis du tror det er noe jeg kan gjøre, så skal jeg prøve. Men overstiger det mine evner, så er det best du finner en annen.»

– Men slik talte ikke Esaias. Han begynte ikke først å spørre *hva* Herren ville bruke ham til, men fremstilte seg straks for Herren, likesom med en «blankofullmakt» til Her-

ren, og sa: «Herre, her er jeg – send mig.» Om han skulle gå inn til glade dager eller til trengsel og store vanskeligheter – det spurte han ikke om. «In blanco» satte han sitt navn på en hvilken som helst oppgave det måtte behage Herren å gi ham. Herren sa også straks et ord om hva han ville bruke ham til: nemlig til å forherde og forstokke Israel. I sannhet en redselsfull oppgave for et menneske! Det var jo ensbetydende med å gå inn i dager fulle av nød og sorg, ensomhet og fiendskap fra dem han ble sendt til, til trengsel og forfølgelse. Men han hadde alt satt sitt navn «in blanco» – og det var ingen vei tilbake.

Dette er et fint forbilde på det rette, ekte, fullvisse kristensinn. For når en kristen har fått den visshet at han i Jesus, ved alteret, er *dekket i alt*, da vil han og gi Herren alt. Det hebraiske ord «din synd er sonet», kan jo også oversettes «du er dekket, skjult, gjemt». Og det er nett-opp det som skjer i troen på Jesus: her er jeg arme synder dekket for Gud i alle ting; min syndeskyld og gjeld er dekket og betalt; straffen er utstått – og jeg er dekket og beskyttet mot enhver dom. For ved denne dekning er det skjedd alt det som skulle og måtte skje til min frelse. Her er jeg fullt og helt og uavkortet frelst til Gud uten en eneste gjerning, frelst for intet, uforskyldt, gratis, tvers igjennom uverdighet og

æreløshet.

Hvor denne nåde går rett opp for hjertet, hva det er å være frelst *for intet* og aldeles ufortjent, der tennes det en ny brann i hjertet. Der ønsker en såvisst ikke lenger å leve i synd. Der skapes en frivillig ånd, et fritt hjerte. Der blir det en hjertetrang å gi *Gud* sitt liv, og gi ham det *for intet*, uten å vente noen lønn. Hvordan skulle vel en kristen kunne vente noen lønn? Han har jo fått den hele og fulle lønn på forhånd – uten å ha gjort noe selv for den. Vil han derfor gi Gud sitt liv, så må han enten gi ham det for intet, eller ikke gi det i det hele tatt. Og hvordan skulle en kristen kunne vente ære, ros, fordel, vinning og fortjeneste av sitt liv og sin lydighet? I den dekning han har i Jesus ved troen, han har jo all ære, all ros, all fordel og velsignelse, all vinning og fortjeneste, all livsrett for intet han selv har gjort. Vil han da gi Gud sitt liv, så må han enten gi ham det for intet, uten å skjele etter ære, ros, vinning, fordel eller fortjeneste – eller også ikke gi Gud sitt liv i det hele tatt.

Dette er hele kristensinnets ubegripelige hemmelighet: Intet har jeg brakt med til verden – intet bringer jeg med ut av verden (1. Tim. 6, 7). Intet har jeg gjort til min frelse. For intet har jeg fått det alt – for intet er det meg og en hjertetrang å gi det alt til Herren (Mt. 10, 8). Der er kristenlivets og det nye sinns

«grunnkategori»: FOR INTET – GRATIS – VEDERLAGSFRITT.

Denne tanke er aldri kommet opp i kjød og blod. For det er umulig for det naturlige menneske å være en kristen på denne måte. Det naturlige menneske kan overhodet ikke tenke seg å være en kristen, uten at det må medføre visse timelige eller åndelige og evige *fordeler*, kan overhodet ikke tenke seg å leve et liv for Gud, uten at han skal få noe igjen for det, kan overhodet ikke tenke på disse ting uten å skjele etter ære, ros, vinning, makt, lønn, utbytte, fortjeneste. Og det er nettop trellesinnet bak all den fine og tilpyntede religiøsitet.

Så skjønner vi og hyordan *loven og evangeliet* hører helt og uavkortet sammen i en kristens liv: Ved evangeliet og troen på Jesus har en kristen den hele og fulle dekning for Gud ved sin stedfortreder, for at han kan være Guds barn av bare nåde, uten noen sin gjerning. Og ved dette klenoduim har han fått et nytt sinn hvori han tar seg den hele og fulle lov til hjertet og vil jage

etter det fullkomne, etter Jesu forbilde, for at han rett kan ligne Jesus – ikke som om han skulle bli frelst ved loven; nei; men for intet vil han gjøre alt, til takk og pris for den nåde ved hvilken han er frelst. *Fordi han i det elskede Jesu navn er viss på å eie barnekåret ved den fulle dekning som Jesus har gitt ham ved sin gjerning som stedfortreder, derfor er han full av vilje og lyst til å følge Jesus og gjøre alt det han gjorde og levet som et forbilde.*

Og dette er ikke lenger en religiøs deig av lov og evangelium, hvor en tar en amputert lov og rører sammen med et amputert evangelium (vi minner om det vi nevnte overfor s. 87). Her, og her alene har evangeliet fått alt hva det har, og her har loven også fått alt hva den har. Nettopp derfor er dette *usvikelig sannhet*, så at den som vil fuske her, han viser at han er uten opplysning av Guds Ånd, og ikke kjenner sannheten, om han er nokså «religiøs».

(O. V. Sendstad fra
«Rettferdiggjort av tro»)

Frelse i Jesus alene

«Dei er alle avvikne, dei er utskjemde alle saman; det finst ingen som gjer godt, det finst ikkje ein einaste.» Salme 14, 3.

Det er oss det er tale om her, du og eg. «I fra hode til fot, hjertets innerste rot, kun en eneste masse av synd.» Slik er tilstanden. Kjenner

du til dette? Du er ein syndar! «Alle før me vill som sauer, me vende oss kvar sin veg,» seier profeten Esaias. Han hadde erfart dette.

Mennesket er fødd med ein vill og urein natur i seg, som ikkje har sans for det himmelske. Det gamle og falne menneske elskar synda og vil ikkje gje slepp på den.

Men korleis skal det gå på den store dagen, når du og eg skal stå fram for ein heilag og levande Gud? Då nyttar det ikkje å koma med årsakingar. Herren ser ikkje mellom fingrane med mi og di synd. Ingen får særbehandling. Han krev at du skal være fullkommen slik som Han er fullkommen. Er du det? Elskar du Herren av heile ditt hjarta, og nesten din som deg sjølv? Eg spør ikkje om du ber til Jesus, les Guds ord, eller ber vanære for Jesu namns skuld. Men elskar du Herren av HEILE DITT HJARTE? Det er hjarteforholdet det kjem an på, ser du. Du kan ikkje lura Herren, for Han veit alt. Han ser like inn i hjarterota di. Dei stygge tankane som fyller hjarta ditt og som ingen andre ser, dei ligg nakne og berre framfor den tre gonger heilage Gud. Når du så får sjå kor syndig du er, for det er du, må du ropa med salmisten: «Ransk meg Gud og kjenn mitt hjarta! Prøv meg og kjenn mine tankar, og sjå om eg er på fortapingsveg, og leid meg på den ævelege vegen.» Det blir eit rop til Gud om

frelse, for du veit at dersom du er utanfor Kristus, så er du under forbanninga. Men den som er i Kristus, han er under nåden. Og då er det berre ordet om Jesus Kristus som kan berga deg! Og ordet seier at synda ikkje lenger er eit stengsle for at du og eg kan nå himmelen, for den har Jesus teke bort. «Herren let råma han det me hadde skuld i alle.» Es. 53, 6.

«Spør derfor ikke: Kan jeg være et Guds barn når jeg er så syndig, men si frimodig: Fordi alt er galt med meg, og jeg i meg selv er helt bundet i synd, vil jeg sette min lit til Jesus. Jeg vil ikke tvile på at jeg får være et Guds barn, slik som jeg er, for jeg vil ikke ringakte Jesus og det Han har gjort for meg.» (Sitat Ø. Andersen). Men dersom du vraker denne frelse, går du fortapt.

Slå deg ikkje til ro før du har fått tak i den fred som berre Jesus kan gje. Det nyttar ikkje om du ser deg aldri så fortapt og hjelpelaus, dersom ikkje Jesus får sleppa til med sitt frelsande blod. Har du bruk for Han? Det er det som blir det avgjerrande ein dag!

«Vel har jeg daglig brist, men byrden har jeg mist, for den tok Jesus Krist, og Han er min.»

Magne Straumstein

Du fødes må på ny!

Les Joh. 3, 1-16

Vi vet hvordan det er i forkynnelsen i dag; det fokuseres så på menneskets *vilje*. Det er nærmest *den* som skal frelse folk. Du må bare *ville* – Du må bare *ta et standpunkt* for Jesus – Du må bare *bestemme deg* osv. Slik møtes oppriktig søkerende mennesker med. Og jeg kan ikke se det annerledes *ut ifra Guds ord*, enn at det er å gi dem stener for brød!

«Du må bare bestemme deg!» Mennesker i denne situasjon, vi taler nå om dem som dette med sjelens frelse er blitt alvor for, det er jo ikke noe de heller *vil* enn å bli kristne, få orden i sitt gudsforhold. De har da virkelig «bestemt seg.» Men nå skal de bare bestemme seg enda noe mer da? Hva er dette for noe? Jo, det er *vranglære!*

At et menneske ikke får del i frelsen uten å ønske det, det er en ting, men at et menneske *frelses* ved en slik bestemmelse, eller at Gud gir frelse som lønn for en slik bestemmelse, det er vranglære og ikke noe mindre. Det holdt Luther det for å være, og det vitner den tredje trosartikkel i vår katekisme om, tillike med Skriftens «uforskyldt av nåde ved forløsningen i Jesus Kristus». Å vise slike mennesker til viljebeslutninger, det er villfarelse. Det er jo

nettopp det de har satset på til nå, uten å ha oppnådd noe annet enn sitt eget strev, og *tilkortkommenhet!* Jesus har sagt: Forkynn dem *evangeliet!* Nåde for synder!

Dette med vår vilje, det er jo noe som har med vårt hjerte å gjøre. Selve vår personlighet, altså. Og la oss nå se, hva Guds ord sier om menneskehjertet. Vi skal bare se på tre steder, og begynner i det gamle testamente. Jer. 17, 9: «Svikefullt er hjertet, mer enn noe annet, det kan ikke leges. Hvem kjenner det?» Jeg vil anbefale deg å ta disse utsagnene for deg ett for ett, og tenk grundig igjennom dem innfor Guds åsyn. Dette er altså menneskehjertet, *ditt* hjerte, ifølge Guds ord. Hva er de så verd de bestemmelser som kommer derifra? Paulus skriver i Ef. 2, om menneskets vilje før gjenfødelsen, før et menneske er kommet til liv i Gud, at da det gjorde kjødets og tankenes vilje, m.a.o. sin egen vilje, fulgte det i virkeligheten høvdingen over luftens makter, som er djevelen. Er det denne skapningens bestemmelser en skal bygge frelsesvissitet på? Den er jo i åndelig henseende, aldeles død og forkommen.

Og så til sist, taler Jesus i Mt. 15, 18: «Men det som går ut av munnen,

det kommer fra hjertet, og dette er det som gjør mennesket urent.» Det gjør mennesket urent! Og her i teksten sier Jesus: «Uten at en blir født på ny, kan han ikke se Guds rike.» v3b. Når de ikke kan se Guds rike, hvorledes kan de da velge det?

Derfor har Gud sendt budbærere ut i verden, for å forkynne *riket*. Og gjennom dette budskap opplyser Den Hellige Ånd de hjerter som er i mørke, og spør etter Gud! For sånn blir det med det menneske som Gud rører ved, det våkner liksom opp av «syndesøvnen» og begynner å spørre etter frelse. Da lever man ikke lenger rolig i sine synder. Da blir TV'n f.eks., som før var en slik kjær «husgud», en byrde og en ständig fristelse. I denne forbindelse kan nevnes at avisen Dagen, mandag 3. juni, melder om mange «*kristne*» som leier sex- og voldsvideoer. Det som blir galt her, er å kalle disse *kristne*, noe de åpenbart ikke er. Visst kan en kristen fristes og falle, men ikke slik *drive med*, og *ligge under for* det moralske forfall i verden. Nei, for den som får med Gud å gjøre, begynner livet borte ifra Gud, å bli *lidelse*.

Dette hjerte erkjenner sitt mørke, og søker vei ut av det. Ber om *lys!* Hva svarer du et slikt menneske? Kjenner du lyset? Du har med evige sjeler å gjøre, og muligheten for å føre dem vill!

Det er underlig når Gud tar seg

av et menneske. Her ser vi den store Israels lærer, Nikodemus. Det er nesten så en kan høre fortvilelsen i stemmen hans; «Hvordan kan dette skje? v 9b. Han var av Jesus fratatt alt han hadde bygd sitt salighets håp på, og sitter nå som en uvitende elev ved Jesu føtter. Fryktelig det? Å nei, «ved Jesu føter ei stille stund, når ordi kjem fra Hans eigen munn». For «ordi som kjem fra Jesus sin munn», det er *de* som lærer oss frelse å kjenne. Det står om Maria, vet du, at «hun satte seg ved Jesu føtter og lyttet til Hans ord.» Og Jesus selv kaller dette *den gode del*.

Det var der Nikodemus nå satt! Det føltes nok ikke som den gode del, det var nok vondt for denne store mann å miste sitt eget, men det var *nødvendig*.

Hør bare hvorledes han innleder sin samtale med Jesus; «Rabbi, vi vet at du er en lærer kommet fra Gud.» Her er det *Israels lærer* som kommer, og gir uttrykk for at han er da slett ikke uten forstand på dette som har med Guds rike å gjøre han heller. *Vi vet!* Men Jesus gir ham ingen ros, men tvertimot så tar han det straks ifra ham. «Uten at en blir født på ny, kan han ikke se Guds rike.» Det er som om Han sier; «Nei, min kjære Nikodemus, du vet slett intet som du burde. Fordi ditt utgangspunkt er galt, uten gjenfødelse, plasserer du også alt annet

galt, og vet i virkeligheten intet om Guds rike.» Og Jesus taler annetsteds, Luk. 8, 18; «Men den som ikke har, skal bli fratatt selv det han synes å ha.» Lykkelige Nikodemus, som får oppleve dette på «denne siden!»

Jesus kler ikke utenpå de gamle fillene. De må av, og så kler Han den nakne.

Fra fallets dag har mennesket vært seg sin nakenhet bevisst. Og på forskjellig vis så har det søkt å bøte på dette. Men det blir ikke annet enn forskjellige former for Adams og Evas fikenblad. Skjule vår skam kan det ikke. Det kan ikke skjule vår synd for Gud! Vi kan vel sy oss en drakt av fromhet og gode gjerninger, som kan synes fin nok her på jord, men når vi nærmer oss Gud, det fullkomne lyset, Han som ransaker hjerte og nyrer, da blir skitten åpenbar. Å du, tenk å ha satset evigheten på en slik drakt!

Gud, Han tok av dem fikenblade-ne, de dugde ikke, og så kledde Han dem i skinn istedet. Et bilde på Jesu Kristi rettferdighetsdrakt, som allerde da var ferdig, i Guds hjerte og tanke. Blod ble utøst for å skaffe mennesket en drakt som kunne skjule dets nakenhet.

Det er slike Gud kler. De som har mistet dette de forsøkte å kle seg i og står nakne for Gud. Uten salighetshåp, fortapte! Slik som jeg er!

Det er det Gud så gjerne vil,

skjule vår synd og vår skam. Han gav sin enbårne Sønn til det, så det behøver du ikke å tvile på. Og *Hans vilje*, den er i motsetning til vår, av et hjerte uten svik. Det er dette du og jeg skal få se på. Om Jesus står det: «I hvis munn det ikke ble funnet svik.» 1. Pet. 2, 22. Det er denne munn som forkynner deg evangeliet! Det er ikke min munn, jeg får av Guds nåde bare være et rør for dette budskapet, men det er ikke oppkommet i mitt hjerte. Jeg har selv mottatt det av Ham.

Skal vi kort bli klar over hva hovedinnholdet i denne vår tekst bl.a. forkynner oss. Her er ikke tale om å være synder eller from, men er du født på ny? Da ser du Guds rike, og Jesus som din Frelser - nå og den den dag Han kommer.

Du er himmelborger ene og alene i kraft av denne fødsel!

Kjødet kan være så mangeartet. Noen er vennlige, snille, varme, naturlig dydige, andre er vrang, snarsinte, utuktige, i det hele tatt vanskelige. Noen er dype, grunnde, andre mere overfladiske osv. Bort med det! Det er ikke kjødet som skal arve Guds rike, men er du født på ny?

Hva du og jeg bestemmer oss for, det duger ikke, vi makter rett og slett ikke å være kristne, for det å være kristen, det er å ha fullkommen seier over synd og alle mørkets makter, og stå plettfri, av hjertet,

for den Hellige Gud. Nei, la oss se hen til hva *Gud* har bestemt for oss: *Å frelse oss i sin Sønn!* Og det Gud har bestemt og gjort, kan det svikte?

Men, det som er født av kjødet, er kjød, og det som er født av Ånden, er ånd, sier Jesus her. v6. Det er det farligste av alt for oss det, den religiøsitet og «åndelighet» som er naturlig for oss. Som ligger for tanken, om du vil. Dette vi ynder å kalle vår kristendom. Vår kristendom! Ja, det er nok desverre alt for ofte tilfelle. Det er vel ikke noe Gud har så «vansklig» for å kle av oss, som en slik drakt av åndelighet og gode dyder. Det ser vi på Jesu møte med fariseerne og de skriftlærde, og kanskje har du erfart det selv også?

Det står bl.a. at Jesus sukket i sin ånd, Mrk. 8, 12, over dem. «Fikenbladene» satt nærmest under huden på dem. De var deres *hjerteanligende*, deres *salighetshåp*.

Men Jesus sier til dem, m.a.o. altså; Det er jo bare «fikenblad» dette dere setter deres lit til, ingen kommer til Faderen uten ved meg. Ser dere ikke at Faderen har bestemt og satt istand noe mye bedre for dere? *Ved meg!*

Da Han utåndet på korset, står det, revnet forhenget som stengte vår vei til Faderen, fra øverst til nederst. Vi har fått et rent kjød innfor Gud, det er *Hans* kjød!

Da kunne fariseerne ha kastet disse bønnerremsene og bønnedu-

skene sine, og hele hykleriet, og gledet seg i den frihet Gud hadde kjøpt dem så dyrt.

Men neimen om de det ville. De forsvarte sine «fengelsbånd» med nebb og klør, og ville fortsette sitt skuespill. Ja, det kaller Guds ord det, å drive med slike ting uten gjenfødsel. Skuespill! Prest, predikant, bygdens «troende». Skuespill! Hva må Herren tenke når Han ser dem, der de opptrer som noe de ikke er! Og hvilken tragedie for dem det gjelder!

På Jesu tid, endte de opp med å slå sin frigjører ihjel!

Men ikke så med Nikodemus. Han satt avkledd ved Jesu føtter og hørte på Hans ord, og så får han høre det salige bud, som Gud alltid kler synderen i: «Og likesom Moses opphøyet slangen i ørkenen, slik skal Menneskesønnen bli opphøyet. For at hver den som tror på Ham, skal ha evig liv.» v14-15.

Det er dette Han har bestemt for oss, å kle meg og deg i. Den fullkomne rettferdighetsdrakt Jesus overgav til verdens falne syndere. Vi skal fåstå for Gud ikledd Jesu rettferdighet.

Vel, jeg fatter det ikke, og det gjør ikke du heller, men Herren forkynner det, det fatter vi.

Einar Kristoffersen

Ein såmann gjekk ut og sådde

Ein såmann gjekk ut og skulle så sædet sitt. Og då han sådde, fall noko frammed vegen og vart nedtrakka, og fuglane i lufti åt det opp. Sumt fall på berg, og då det voks upp, skein det burt, avdi det ikkje hadde væta. Sumt fall millom klunger, og klungeren voks med og kjøvde det. Sumt fall i god jord, og då det voks upp, gav det grøda i hundre foll. Som han sa det ropa han: Høyr etter, kvar som øyra hev å høyra med!

Læresveinane spurde han kva den likningi skulle tyda. Då sa han: De fær vita løyndomane i Guds rike, men dei andre fær høyra dei i likningar, so um dei ser, skal dei ikkje sjå, og um dei høyrer, skal dei ikkje skyna. Men likningi er so å tyda: Sædet er Guds ord. Dei frammed vegen er dei som høyrer ordet; So kjem djevelen og tek det burt or hjarta deira, so dei ikkje skal tru og verta frelste.

Dei på berget er dei som tek imot ordet med gleda når dei høyrer det; men dei hev ikkje rot, dei trur for eit bel, men i freistingsstundi fell dei frå. Det som fall millom klungeren, det er dei som hev hørt det, men på sin gang gjennom livet let seg kjøva av suter og rikdom og verdsleg lyst, so det ikkje ber fullmogi grøda.

Men det i den gode jordi, det er

dei som høyrer ordet og gøymer det i eit vent og godt hjarta og ber grøda i tolmod. Luk. 8, 5-15.

Det er ikkje all jord og sæd som passar saman her på jord. Difor blir det forska på kva slag planter som høver på dei ymse jordstykker. Men slik er det ikkje i Guds rikes åkerland. Her er all hjartejord lik. Her passer sæden til kvart eit hjarta. Det er berre ein ting - om sæden får ro og får veksa, for sæden, Guds ord, og menneske hjarta, passar saman.

Det er difor vi har fått Ordet og såmannen. Tenk so mykje sæd som ikkje fann jord, men bare ein hård landeveg. Kvifor? spør du, Ordet vart ikkje motteke i tru, men avsist i vantru.

«Det er so mykje strid blant dei som er truande. Sekter, partier og mykje anna. Ikkje alt er sikkert som står i Guds ord. Ja, og så den såmannen, nei, eg vil ha sæden sådd på ein annan måte, då skulle eg og teke imot ordet og blitt ein kristen. «Du må slutta med å tenkja slik. Tenk på korleis dei såg på Jesus og sa om han. Han var visst heilag og rein nok, men dei trudde ikkje.

Om du kjøper Tullipanløker, ser du ikkje på seljaren og ventar å sjå fargane hjå han. Nei, då ser du biletet på løkpakken. Der ser du dei fargar og den venleik du vil ha. Du

kan ta imot sæden slik at den kan gro også i ditt hjarta.

Kvífor er det nå blitt ein tiltrakka landeveg? Hard, kald, lukka og stengd. Når du høyrer ordet, sit du med eit andlet som viser at det gjeld ikkje deg, du vil ikkje høyra eller forstå. Kjenner du ikkje til at du har brukta dager og år til å laga ditt hjarta slik?

Kallet, og det vekkjande ord treff bare ei skorpe som ingenting bit på. Kven skal ha skulda for at du i lettsinn og forakt avviste nådeordet og gjorde narr av dei som let seg frelsa?

Sjå kva fylgjer synda fekk i Kain sitt liv. Satan tok ordet bort frå hans hjarteåker. Det førde til død for Abel, og til fordøming for han sjølv.

Så er det nokon som er lett av natur og overfladisk. Dei er snart med sitt hosianna rop blant mengda. Så lenge det er mange, - og stemning, går det godt. Mange set store forhåpningar til desse. Å, dei er så lette, glade og lukkelege. Den som kunne vore slik! Men, ofte er gleda kort. Ei tid i einsemrd, prøving og tørke, då visnar alt bort. Men så er det på topp igjen når neste stemningsbylja kjem. Snart er det ikkje meir som kan halda hosianna ropet i live. Det var bare den gamle natur, utan rot, uten liv i Kristus Jesus. Er det ikkje håp for meg som har slik natur? spør du kanskje. Høyr, det var slike Jesus kom for å frelsa. Om vår natur var aldri så glad, god og

gudfryktig strakk det ikkje til. Hjarta vårt var for hardt og kaldt til at gudsliv kunne veksa fram.

Her er Simon Peter eit godt føredøme for oss. Herren visste råd med hans iver og pågangsmot. Han visste og råd med hans nederlag. Begge deler var med å braut sund berggrunnen, så ordet bar frukt.

«De som er etterfødde, ikkje av forgjengeleg, men uforgjengeleg sæde, ved Guds ord, som lever og varer!» Guds ord var sæden som hadde bore frukt til liv. Den harde tiltrakka landeveg og berggrunn, er vel den kristne sin daglege strid. Så ein ofte må be med David. «Ransk meg, Gud og kjenn mit hjarta! Prøv meg og kjenn mine tankar, og sjå om eg er på fortapings veg, og leid meg på den ævelege vegen!» Salm. 139, 23-24.

Han var vel ein eldre og velprøvd mann då han bad slik. Fåren er vel ikkje mindre i vårt liv, så vi treng denne bøn. «Gjer mine steg faste ved ditt ord, og lat ingen urett råda over meg! Lat di åsyn lysa for din tenar, og lær meg dine fyresegner.»

Peter minner seg sjølv og oss om: Gud stend dei stolte imot, men dei audmjuke gjev han nåde. Så audmjuke dykk då under Guds veldig hand, so han kan opphøgja dykk i si tid.» Der Guds ord får koma til vert det slik skifta seier: «Offer for Gud er ei sundbroti ånd, eit sundbrote og knust hjarta vil du, Gud, ikkje

forsmå.» Salm. 51, 19. Det er berre Guds ord som kan bryta opp den harde landeveg, og som kan knusa berggrunnen. Ordet og Ånden har

endå denne gjennomslagskraft i seg. Skal det få sigra i vårt liv og arbeid?

Odd Dyrøy

Odd Dyrøy

Mandag 12. august mottok vi den triste melding, at Odd var gått bort samme morgen.

En trist melding for organisasjonen, som har mistet en alltid villig arbeider, og en trist melding for den enkelte av hans venner og familie som kjenner savnet stort, ved tanke på at en ikke mere skal møtes i denne verden. Allikevel sier ordet: «Men vi vil ikke, brødre, at dere skal være uvitende om dem som er sovnet inn, for at dere ikke skal sørge som de andre, de som ikke har håp. For så sant vi tror at Jesus døde og oppstod, så skal Gud ved Jesus også føre dem som er sovnet inn, sammen med ham». 1. Tess. 4,13-14.

Odd har reist som forkynner i NL Lekmannsmisjon, ganske i fra starten av, og hans budskap var vel kjent ute blant vennene. «Sjå det Guds lam, som ber verda si synd!».

Uten å være blant de høyrøstede i landet, maktet Odd å gjøre et uutslettelig inntrykk på dem som lærte ham å kjenne, og vi kjenner nok alle på at vi har mye å lære av denne villige og omsorgsfulle ånd. «Tonen» i Odd's liv var; «Å, om de måtte bli frelst!» Dette er Den Hellige Ånds «tone», og den fulgte, og fikke holde Odd fast til det siste.

Vi vil med dette få være med på å lyse fred over Odds minne, og la vår forbønn være for Rose og hans nærmeste familie!

*For styret og hans mange venner
Einar Kristoffersen*

Å dø er å leve:

«En kristen som vet at han er korsfestet med Kristus – har ingen ambisjoner, så han har intet å være sjalu for. Har intet rykte, så han har intet å kjempe for. Har ingen eindeler, derfor har han ikke noe å

bekymre seg over.

Har ingen rettigheter, så derfor kan han ikke lide urett. Han er allerede død, slik at ingen kan drepe ham».

BIBELHELG

6. - 8. september på Skånesheimen, Sandve, Karmøy

Lekmannsmisjonens talere deltar.

Pris: Kr. 280,-

Påmelding til **Håvar Fjære, Goksjøruta,
3200 Sandefjord. Tlf.: 034-10 831
*innen 3. september.***

Detaljert program sendes til alle som melder seg på.